

Arrest

nr. 275 967 van 11 augustus 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, handelend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 19 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2022 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De zoon van verzoekster werd op 30 juli 2012 geboren te Khartoem (Soedan) en verblijft thans in het *Um Rakuba*-vluchtelingenkamp in Soedan.

1.2. Verzoekster verblijft na passages in Italië, Noorwegen en Zweden sinds 2015 in België en doorliep hier 2 procedure inzake internationale bescherming. De laatste procedure werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 7 september 2020 (RvV 7 september 2020, nr. 240 510).

1.3. Verzoekster beviel op 11 mei 2020 van een dochter, die de Belgische nationaliteit heeft, en beschikt sinds 19 juli 2021 over een F-kaart als familielid van een burger van de Unie.

1.4. De zoon van verzoekster diende op 29 december 2021 via de Belgische vertegenwoordiging in Caïro (Egypte) aan aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) om zijn moeder in België te vervoegen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 maart 2022 een beslissing waarbij het visum type D (gezinshereniging) werd geweigerd. Betrokkene werd hiervan op 22 maart 2022 via de Belgische vertegenwoordiging in Caïro (Egypte) in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar:

Op datum van 29/12/2021 werd een visumaanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend op naam van W.(...), Y.(...) R.(...), geboren op (...), van Ethiopische nationaliteit, om mevrouw A.(...), G.(...) G.(...) geboren op (...), van Ethiopische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende dat het bewijs dient te worden aangebracht dat de te vervoegen persoon over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat artikel 26/3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt dat, als het bewijs van behoorlijke huisvesting in de zin van de artikelen 10 en 10bis van de wet, de vreemdeling het bewijs van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont, overmaakt;

Overwegende dat uit de voorgelegde huurovereenkomst blijkt dat een bijkomende persoon in het gehuurde pand vooraf schriftelijk dient aangevraagd te worden door de huurder;

Overwegende dat deze aanvraag niet werd voorgelegd in de visumaanvraag

Overwegende dat art. 10, §1, 4° bepaalt dat de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de geregistreerde partner over het recht van bewaring moet beschikken en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Overwegende dat uit het onderzoek van de documenten in het dossier gebleken is dat deze wettelijke vereiste niet vervuld is;

Overwegende dat geen enkel officieel bewijs met betrekking tot de ouderlijke toestemming of het hoederecht voorgelegd werd;

Overwegende dat evenmin een bewijs voorgelegd werd dat mevrouw A.(...), G.(...) G.(...) over het exclusief hoederecht beschikt;

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

(...)

Motivatie:

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht,

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

(...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het hierin vervatte (hoger) belang van het kind, van artikel 5 van de richtlijn 2003/86/EG van

de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 10 tot 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"(...)

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 12bis, § 7 Vw. herneemt: "In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind".

Zowel de Europese Commissie als het EHRM stelt expliciet dat het hoger belang van het kind in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van de voorwaarde om een ouderlijke toestemming voor te leggen (cf. supra).

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt verder omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her; both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child, 1 and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context. "

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development."

Om rekening te houden met het hoger belang van het kind is het essentieel dat er wordt gekeken naar het behoud van de gezinsomgeving en het onderhouden van relaties met het gezin (VN-Kinderrechtencomité, Algemene Commentaar nr. 14, paras. 58-70), de bescherming en veiligheid van het kind (ibid., paras. 71-74), de kwetsbaarheid van het kind (ibid., paras. 75-76); het recht van het kind op gezondheid (ibid., paras. 77-78); het recht van het kind op onderwijs (ibid., par. 79).

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.

Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoeksplicht bevat. Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden 122, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregule. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

EHRM heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijk gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens

het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

"109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."

Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders (§118 van het *Jeunesse* arrest). Het VN Kinderrechtencomité dringt aan op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind, zoals hieronder hernoemen:

"11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children's best interests are assessed, as well as before return."

"28. The right to family unity for migrants may intersect with States' legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However; children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party's territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [*Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, Ilyasov v. Kazakhstan, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, Husseini v. Denmark, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, M.G.C. v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, Leghaei and others v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, D.T. v. Canada, Views adopted on 15 July 2006*]

"29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of ' family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. ²³ Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. ²⁴ The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent's country of origin would be against the child's best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children's rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.

30. The Committees are concerned about cases where children are separated from parents and placed in alternative care by child protection systems when there are no concerns related to parental abuse and neglect. Financial and material poverty, or conditions directly and uniquely attributable to such poverty, should never be the sole justification for removing a child from parental care, for receiving a child into alternative care or for preventing a child's social reintegration. In this regard, States should provide appropriate assistance to parents and legal guardians in the performance of their childrearing responsibilities, including by providing social benefits and child allowances and other social support services regardless of the migration status of the parents or the child.

31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child's right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non- discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.

32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child's relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.³³ In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child's right to family reunification. " .

Ellen DESMET wijst er met CHETAIL (V. CHETAIL, "The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Customary Law Foundations of International Migration Law" in V. CHETAIL en C. BAULOZ (eds.), Research Handbook on International Law and Migration, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag: "de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een "vermoeden van goedkeuring" van een verzoek tot gezinshereniging. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden 112. Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf." .

Artikel 8 van het EVRM verplicht lidstaten niet enkel om zich te onthouden van ongerechtvaardigde inmengingen in het gezinsleven, maar legt ook positieve verplichtingen op. Het EHRM stelt hierover: « La cour rappelle que l'article 8 peut engendrer des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui gouvernent les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble ; de même, dans les deux hypothèses, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, § 31.)

In casu dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing allesbehalve rekening houdt met het recht OP bescherming van het gezinsleven, noch met het hoger belang van verzoeker.

Door een ouderlijke toestemming te vereisen heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat het voor verzoeker onmogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven met zijn moeder, uit te oefenen. Zij worden definitief gescheiden van elkaar, en verzoeker zal zonder ouders in een vluchtelingenkamp in Soedan blijven.

De VN gaf op 8 november jl. m.b.t. de Tigray regio in Ethiopië nog het volgende te kennen:

'The year-long conflict in the Tigray region of Ethiopia has reached disastrous proportions. The fighting places the future of the country and its people, as well as the stability of the wider Horn of Africa region, in grave uncertainty.

In recent days, Tigrayan forces have advanced southwards towards Addis Ababa, acting in coordination with the Oromo Liberation Army. The Government of Ethiopia has declared a nationwide state of emergency and has stated it is fighting "an existential war". Elsewhere, insecurity in the Oromia region continues to worsen, while the situation in parts of the Benishangul-Gumuz region remains tense.

There has been much speculation regarding how this crisis will unfold over the coming weeks. In a country of over 110 million people, over 90 different ethnic groups and 80 languages, no one can predict what continued fighting and insecurity will bring. But let me be clear: What is certain is that the risk of Ethiopia descending into a widening civil war is only too real. That would bring about a humanitarian catastrophe and consume the future of such an important country. (...)

The report concludes that there are reasonable grounds to believe that all parties to the conflict - including the Ethiopian National Defence Force, Eritrean Defence Force, Amhara Special Forces and allied militia on one side and Tigrayan forces on the other - committed violations of international human rights, humanitarian and refugee law, to include attacks on civilians and civilian infrastructure, indiscriminate attacks resulting in civilian casualties and extrajudicial killings, torture, arbitrary detentions, sexual and gender-based violence and forced displacement.

The report states that war crimes and crimes against humanity may have been committed. It also outlines steps that should be taken to ensure accountability for these acts. High Commissioner Bachelet highlighted in her remarks last week that incidents of serious human rights violations have continued.

More recently, incidents of hate speech and targeting of ethnic groups have increased at an alarming rate. In this regard the Security Council's call on 5 November for refraining from inflammatory speech and incitement to violence is welcome and timely.^{7/6}

Recentere rapporten bevestigen dit:

"The conflict in Tigray that began on November 4, 2020, between the Ethiopian military and its allied forces from the neighboring Amhara region and Eritrea on one side, and fighters affiliated with the Tigray People's Liberation Front on the other, is considered a non-international armed conflict under the Geneva

Conventions. The conflict is governed by international humanitarian law, or the laws of war, which provides protection to civilians and other noncombatants from the hazards of armed conflict by all sides to a conflict. International human rights law, such as set out in the International Covenant on Civil and Political Rights, remains in effect.

Amnesty International and Human Rights Watch found that since November 2020, Amhara regional government forces and militias and local authorities, with the participation of the Ethiopian National Defense Forces, committed numerous serious violations of international human rights and humanitarian law as part of a campaign of ethnic cleansing targeting the Tigrayan population of Western Tigray. These violations include war crimes and crimes against humanity. Amhara Special Forces and Fa no and other militias have committed unlawful killings, arbitrary arrest and detention, enforced disappearances, torture, rape and other sexual violence, persecution, forcible displacement, and other inhumane acts, including starvation, as part of a widespread and systematic attack directed against the Tigrayan civilian population of Western Tigray. Ethiopian federal forces in Western Tigray have committed murder, arbitrary arrest and detention, and torture against the Tigrayan population, which are war crimes and may also amount to crimes against humanity.

"In November 2020 fighting between the Ethiopian National Defense Forces and Tigray People's Liberation Front Regional Security Forces resulted in protracted conflict in the northern part of the country and reports of serious and rampant abuses. The conflict spread into neighboring Amhara and Afar Regions, where serious and rampant abuses were also reported. By year's end access to the majority of the Tigray Region remained limited, except for the regional capital of Mekele, resulting in a lack of reporting and difficulty ascertaining the extent of human rights abuses. Meanwhile political and ethnic tensions led to violence in other regions notably in Benishangul-Gumuz, Oromia, and Southern Nations, Nationalities, and Peoples' Region - as well as credible reports of abuses of human rights throughout the year.

Significant human rights issues included credible reports of: unlawful or arbitrary killings, including extrajudicial killings by the government; forced disappearance by the government; torture and cases of cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment by the government; harsh and life-threatening prison conditions; arbitrary arrest and detention; political prisoners or detainees; serious abuses in a conflict, including reportedly unlawful or widespread civilian harm, enforced disappearances or abductions, torture and physical abuses or punishments; reports of unlawful recruitment or use of child soldiers by militia groups; serious restrictions on free expression and media, including violence or threats of violence against journalists, unjustified arrests of journalists, censorship, and the existence of criminal libel and slander laws; serious restrictions on internet freedoms; substantial interference with the freedom of peaceful assembly; serious government corruption; lack of investigation of and accountability for gender-based violence; trafficking in persons; crimes involving violence or threats of violence targeting members of racial or ethnic minority groups; and existence or use of laws criminalizing same-sex sexual conduct. [..]

There were reports of killings of civilians, rape, and other forms of gender-based violence, forced displacement, and looting and destruction of property by the Tigray People's Liberation Front, Amhara regional militias, and other armed groups, and these were widespread in the context of the continuing conflict in the northern part of the country. Unnamed groups of ethnic Gumuz militants reportedly carried out attacks and killings of civilians in various part of Benishangul-Gumuz throughout the year. Local militia groups in Afar and Somali Regions reportedly carried out attacks and killings of civilians as part of a long-running regional boundary dispute in the northeast part of the country.

Verzoekers familie is daarenboven niet enkel afkomstig uit de Tigray regio, maar uit de regio rond Mai Kadra. Mai Kadra wordt vermeld als de eerste grootschalige massamoord van het conflict:

"The Mai Kadra Massacre and its Aftermath

Mai Kadra, one of the larger farming towns in Western Tigray Zone, was the site of the first publicly reported large-scale massacre in early November 2020. In subsequent months, strikingly different accounts of what had unfolded in Mai Kadra emerged. Federal and regional authorities seized on the narrative of an atrocity committed by Tigrayan forces to provide further arguments for its offensive, while Tigrayan communities insisted that they too were harmed. (..)

Killings of Tigrayans continued in the days that followed, accompanied with looting and detentions. A 53-year-old widower explained that Fano militiamen entered his home where he was with his two daughters on November 11. They pulled him out of his house and led him to the center of town, where they hit him and other Tigrayan neighbors with sticks, axes, and machetes, he said. Some of the Tigrayans were shot. (..)

Beginning on November 10, Tigrayan witnesses and former detainees described how a mixture of forces, including ENDF, ASF, and Fano militias, began rounding up Tigrayan residents, holding them first in makeshift locations, including hotels, bars and restaurants, before later transporting them to a grain warehouse known as 'Abadi Foq', located in the southern part of town. Tigrayans, estimated to be in the

thousands, were detained at the site for nearly two months. Three witnesses said some detainees were taken out and killed. "

Het is dan ook duidelijk dat een terugkeer naar Ethiopië voor alle betrokken partijen onmogelijk is zonder een reëel en gegrond risico te lopen op vervolging, foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is overigens ook de reden waarom verzoeker als vluchteling werd aangemerkt door UNHCR. Er kan onmogelijk van verzoeker (en zijn gezin) worden verwacht om deze bescherming op te geven en in de volatiele Tigray regio te gaan wonen.

Bovendien is verzoekers moeder ook ouder van een erg jong kindje (1,5 jaar oud) met de Belgische nationaliteit. Zij heeft zelf een F-kaart in België, en haar partner beschikt over de Belgische nationaliteit. Verzoekers moeder heeft nog steeds geen verblijfsvergunning in Soedan, en kan zich bijgevolg niet bij haar zoon voegen in het vluchtelingenkamp. Verzoeker leeft zelf voorts in erg preciaire omstandigheden in Soedan. Er bestaat eveneens geen enkele garantie dat hij en zijn gezin daar een duurzaam verblijfsrecht kunnen krijgen, nog daargelaten de vraag of dit wenselijk is voor de betrokken kinderen. De enige mogelijkheid om het gezinsleven uit te oefenen ligt dus in België, waar verzoekers moeder een verblijfstitel heeft.

Artikel 12bis, §7 Vreemdelingenwet, artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, artikel 24, tweede lid, Handvest van de grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen allen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen.

De rechtspraak van het EHRM stelt dat artikel 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn vereist dat bij een aanvraag gezinshereniging de belangen van de kinderen voorop moeten staan bij het onderzoek naar de proportionaliteit van de verschillende belangen die meespelen en dat de aanvragen tot gezinshereniging soepel behandeld moeten worden eens er kinderen bij betrokken zijn. Ook het Europees Hof van Justitie erkent dat het hoger belang van het kind primordiaal in overweging moet genomen worden, het heeft tevens erkend dat kinderen, voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid, dienen op te groeien in een gezinsomgeving.

Verzoeker verblijft als vluchteling in preciaire omstandigheden in een kamp van UNHCR. Hij verblijft daar met zijn grootmoeder, die reeds erg oud is en fysiek niet meer in staat is om voor hem te zorgen. Het is in alle opzichten het beste voor hem dat hij weg kan uit het kamp.

Gelet op alle omstandigheden die hierboven werden uiteengezet, is het overduidelijk in verzoekers belang om niet alleen te blijven in een vluchtelingenkamp in Soedan, zonder ouders of caretaker, en zonder mogelijkheid om zich verder te ontwikkelen. Zijn grootmoeder is oud en slecht te been, waardoor verzoeker de facto alleen overblijft.

Het is integendeel wel in verzoekers belang om zich bij zijn moeder, stiefvader en halfzus te vestigen, in een land waar hij in veiligheid is en herenigd met zijn moeder.

Uit geen enkel onderdeel van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers hoger belang terdege in rekening werd gebracht.

Er blijkt uit de bestreden beslissing eveneens niet dat verwerende partij een proportionaliteitstoets doorvoerde in het kader van artikel 8 EVRM en rekening hield met het recht op bescherming van het gezinsleven van verzoekende partij.

In EHRM (GK) M.A. t. Denemarken, nr. 6697/18). 9 juli 2021 heeft het Hof uiteengezet in § 135 dat lidstaten een positieve verplichting hebben gezinshereniging toe te staan indien:

- De referentiepersoon een zeker verblijfsrecht had in de lidstaat
- Het gezinsleven reeds bestond voor het verkrijgen van het verblijfsrecht in die lidstaat;
- Er kinderen betrokken zijn, gezien hun belangen significant gewicht moeten krijgen;

Er onoverkomelijke hinderpalen zijn het gezinsleven elders te beleven

Het EHRM heeft daarenboven ook geoordeeld dat het afnemen van ouderlijk gezag van een vader en diens jong kind na een lange periode zonder contact en zonder pogingen om het contact te herstellen, geen inbreuk op artikel 8 EVRM uitmaakt (EHRM, Ilya Lyapin v. Russia, nr. 70879/11, 30 juni 2020). Het Hof schenkt in het bijzonder aandacht aan het feit dat het de inactie van de vader zelf is, waardoor de banden met diens kind verbroken worden. De afwezigheid van enige persoonlijke relaties voor een periode van zeven jaar, was voldoende om te besluiten dat het afnemen van het ouderlijk gezag enkel en alleen de wettelijke band tussen vader en zoon afneemt:

"54. Be that as it may, the Court considers that it was the applicant's own inaction that led to the severance of ties between him and his son, and thus seemed to prompt the outcome of the case against him (...). It is clear that the removal of the applicant's parental authority did no more than cancel the legal link between the applicant and his son. Given the absence of any personal relations for a period of seven years prior to that decision, it cannot be said to have adversely affected those relations (compare Eski v. Austria, no. 21949/03, §39, 25 January 2007)."

Ook in onderhavig geval is er geen sprake van enige persoonlijke relaties tussen verzoeker en zijn vader, noch is er ook maar één poging tot herstel van het contact geweest. Dit element relativeert de belangen van verzoekers vader danig, en dient eveneens te worden meegenomen in de beoordeling.

Verwerende partij had moeten nagaan of zij een positieve verplichting had in het kader van artikel 8 EVRM maar deed dit niet. Zij wees de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging af omwille van de vaststelling dat er geen ouderlijke toestemming voorlag die verzoekers om redenen buiten hun wil onmogelijk kunnen bekomen.

Verwerende partij heeft inderdaad een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot gezinshereniging. Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Door een ouderlijke toestemming te vereisen die verzoeker onmogelijk kan bekomen, zonder verder onderzoek naar het gezinsleven en het hoger belang van het kind, schiet verwerende partij tekort in de proportionaliteitstoets die artikel 8 EVRM oplegt en heeft verwerende partij op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze gehandeld.

Om al bovenstaande redenen, meent verzoeker dat bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster onder andere de UNHCR-registratiefiche van haar zoon in het *Um Rakuba*-kamp in Soedan van 31 augustus 2021 (Verzoekschrift, bijlage 4).

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteits- beginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De Raad beschikt in het kader van zijn wettigheidstoezicht slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dat wil zeggen dat hij niet in de beoordeling van de feiten zelf treedt. Het komt de Raad aldus niet toe het feitenonderzoek over te doen en, wat de appreciatie van de gegevens van de zaak betreft, zich in de plaats te stellen van het bestuur. Wel kan hij nagaan of de administratieve overheid op basis van de haar voorliggende gegevens naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen en of het bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geen kennelijk onredelijke beslissing genomen heeft (cf. RvS 8 juli 2022, nr. 254.258)

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, waarin de familieleden worden opgesomd die “van rechtswege” worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden:

§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of

het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

(...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Artikel 10, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt:

§ 2.

(...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)"

2.6. De weigeringsmotieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Overwegende dat het bewijs dient te worden aangebracht dat de te vervoegen persoon over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek;

(...)

Overwegende dat uit de voorgelegde huurovereenkomst blijkt dat een bijkomende persoon in het gehuurde pand vooraf schriftelijk dient aangevraagd te worden door de huurder;

Overwegende dat deze aanvraag niet werd voorgelegd in de visumaanvraag

Overwegende dat art. 10, §1, 4° bepaalt dat de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de geregistreerde partner over het recht van bewaring moet beschikken en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Overwegende dat uit het onderzoek van de documenten in het dossier gebleken is dat deze wettelijke vereiste niet vervuld is;

Overwegende dat geen enkel officieel bewijs met betrekking tot de ouderlijke toestemming of het hoederecht voorgelegd werd;

Overwegende dat evenmin een bewijs voorgelegd werd dat mevrouw A.(...), G.(...) G.(...) over het exclusief hoederecht beschikt;

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd."

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot weigering van de visumaanvraag in wezen gestoeld is op de afwezigheid van twee documenten, met name (1) de aanvraag die door verzoeksters huurovereenkomst verplicht wordt gesteld om bijwoning van een bijkomende persoon toe te staan en (2) een officieel bewijs van ouderlijke toestemming of bewijs van exclusieve uitoefening van het 'hoederecht'.

2.7. De Raad merkt op dat ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de draagkracht van de overwegingen die in de bestreden beslissing worden weergegeven, zoals verzoekster in het eerste deel van haar verzoekschrift uiteenzet (Verzoekschrift, p. 3-12). Het is immers volstrekt onduidelijk, wat het eerste, zogenaamd ontbrekende document betreft, of de bewuste clausule uit de huurovereenkomst van verzoekster ook geldt voor bijwoning door minderjarige kinderen (zie ook RvV 14 maart 2022, nr. 269 663). Vervolgens wordt met betrekking tot het tweede document in verband met de ouderlijke toestemming gewag gemaakt van het (obsoleete) begrip 'hoederecht', terwijl in de toepasselijke wetsbepaling enkel het 'recht van bewaring' wordt vermeld.

Daargelaten de vraag echter of de formalistische houding van de verwerende partij de wettigheidstoets kan doorstaan, klemt de beslissing des te meer omdat niet blijkt dat het belang van de betrokken minderjarige ter harte werd genomen. Verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij de verwerende partij in haar middel verwijt dat deze *“zelfs nog niet heeft geprobeerd om het hoger belang van het kind in rekening te brengen”*.

2.8. Nochtans schrijft het door verzoekster geschonden geachte artikel 5.5 van de richtlijn 2003/86/EG het volgende voor:

“(…)

5. Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.

(…)”

Deze bepaling van de richtlijn werd omgezet in artikel 12*bis*, §7 van de vreemdelingenwet:

“§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

De bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG en bijgevolg ook de artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, moeten worden uitgelegd en toegepast in het licht artikel 24.2 van het Handvest, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van artikel 5.5 van richtlijn 2003/86/EG, op grond waarvan de lidstaten de verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen. De bevoegde nationale autoriteiten dienen in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen (*cf.* HvJ, 13 maart 2019, *E.*, nr. C-635/17, §§56 en 57; HvJ 6 december 2012, *O e.a.*, nrs. C-356/11 en C-357/11, §81).

2.9. Artikel 24 van het Handvest heeft betrekking op de rechten van het kind. Artikel 24.2 van het Handvest luidt als volgt:

“Artikel 24 - De rechten van het kind

(…)

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

(…)”

2.10. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt ten slotte het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het gegeven dat verzoekster de moeder is van een minderjarige vluchteling die thans in een vluchtelingenkamp in Soedan verblijft, en dat deze personen behoren tot hetzelfde kerngezin, wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling,

die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling op het grondgebied toe te laten in het kader van gezinshereniging, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 30 april 2022 update, p. 8-9, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz t. Nederland*, §66). Daarnaast dient in elke verblijfsbeslissing die een impact heeft op het recht op gezinsleven voldoende gewicht te worden gegeven aan het hoger belang van het kind (zie EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), §109), ofschoon dit evenmin uitdrukkelijk in artikel 8 van het EVRM kan worden gelezen. Er dient een “*fair balance*”-toets te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), §106). In het kader van gezinshereniging stelde het Hof dat er een positieve verplichting kan bestaan om gezinshereniging toe te staan, onder meer indien volgende voorwaarden vervuld zijn: (i) er is sprake van vestiging of sterke banden van de referentiepersoon in het gastland, (ii) het gezinsleven bestond reeds vooraleer de referentiepersoon zich in het gastland vestigde, (iii) de belangen van (minderjarige) kinderen staan op het spel en (iv) er rijzen ernstige obstakels om het gezinsleven in het land van herkomst te beleven (zie EHRM 9 juli 2021, *M.A. t. Denemarken* (GK), §135 en de daar aangehaalde rechtspraak).

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat de raadvrouw van verzoekster reeds op 14 oktober 2021 een schrijven richtte aan de gemachtigde van de staatssecretaris waarin de situatie van verzoekster en haar zoon werd uiteengezet. Thans zet verzoekster in haar middel in de verf dat zij actueel houder is van een F-kaart in België, dat zij een jonge dochter heeft met de Belgische nationaliteit en dat ook haar partner een Belgisch onderdaan is, hetgeen wijst op sterke bindingen met het gastland. Verzoekster beschrijft de situatie van haar zoon, die op 30 juli 2012 in Ethiopië geboren is en momenteel als UNHCR-geregistreerde (minderjarige) vluchteling verblijft in het *Um Rakuba*-kamp in Soedan (Verzoekschrift, bijlage 4). Volgens verzoekster wordt haar minderjarige zoon enkel 'begeleid' door zijn grootmoeder (“*REL: Grandson*”), maar de gegevens van het dossier laten niet toe de precieze situatie van de minderjarige na te gaan. De bestreden beslissing heeft volgens verzoekster tot gevolg dat haar minderjarige zoon, die thans 10 jaar oud is, in het vluchtelingenkamp in Soedan zal moeten blijven. Verzoekster geeft aan dat het uitbouwen van een gezinsleven in de Tigray-regio in Ethiopië, de regio van herkomst van betrokkenen, of in het vluchtelingenkamp in Soedan, waar verzoeksters zoon actueel verblijft, bijzonder moeilijk is, enerzijds omwille van de oorlogssituatie in de Tigray-regio sinds eind 2020 en anderzijds omwille van de precaire situatie in het vluchtelingenkamp. Naar het oordeel van verzoekster zouden de belangen van de minderjarige het meest gebaat zijn bij een hereniging met zijn moeder en haar (nieuwe) gezin in België.

2.12. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd om te repliceren op de kritiek van verzoekster in haar middel. De Raad stelt vast dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris gedurende de procedure rekening zou hebben gehouden met de (hogere) belangen van de minderjarige zoon van verzoekster of hieraan enig gewicht zou hebben gegeven.

Ter terechtzitting werd de vertegenwoordigster van de verwerende partij bevraagd of zij kon verhelderen op welke wijze rekening bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de (hogere) belangen van het minderjarige kind. De vertegenwoordigster van de verwerende partij diende het antwoord schuldig te blijven en stelde zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

2.13. Verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij de formalistische motieven van de bestreden weigeringsbeslissing zonder verder onderzoek van het hoger belang van het kind kennelijk onredelijk en onzorgvuldig acht in het licht van de geschonden geachte (internationale) regelgeving, in het bijzonder in het licht van artikel 12*bis*, §7 van de vreemdelingenwet en artikel 5.5 van de richtlijn 2003/86/EG, artikel 24.2 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM, die stuk voor stuk vereisen dat met het (hogere) belang van het kind rekening wordt gehouden.

Het eerste en enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige middelonderdelen behoeven geen verdere bespreking aangezien ze niet tot een ruimere nietigverklaring aanleiding kunnen geven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2022 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN